

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1882-12-29)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1882-12-29)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 275. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000183.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Vilh. Beck til J. Clausen.*

*Ørsløv Præstegaard 29. Decbr. 1882.*

Min kjære gamle trofaste Ven! Du vil nok kunne føle med mig, hvormeget der gaaer igjennem min Sjæl i disse Dage, da jeg har maattet sige gamle Moder Farvel efter 27 Aars uafbrudte Samliv. Du kjendte hende jo og havde hende kjær fra de Dage, da Du som de 2 Gamles Yndling levede i vort Hjem. Hun var bleven meget svag i det sidste Aar; jeg turde knap forlade hende, da jeg rejste til Udlandet, men hun vilde det og sagde, at Herren holdt nok den gamle Hytte oppe, til jeg kom hjem. Gud ske Lov, at han gjorde det. En halv Snes Dage før Jul sprang der en Aare i Lungen; det lægtes hurtigt, men Kræfterne gik med. Endnu Juledag s. 276 var hun længe oppe og følte sig bedre; om Aftenen fik hun et Anfald af Aandenød; jeg bad for hende om Ro, og hun fik den, sov fra 11 til 1, saa vaagnede hun, havde det bedre og sagde, at jeg skulde gaae i Seng (de andre Nætter maatte jeg ikke gaae fra hende), — »God Nat, min kjære Søn! og Tak for din Kjærlighed i denne Nat« — hun kyssede mig — hendes sidste Kys. Kl. 21½ blev jeg kaldet for at see hende døe i mine Arme. O, hvor det gjorde ondt! — og det gjør det endnu; jeg kan slet ikke huske, at hun ikke er her mere, men griber stundom i Laasen for at liste mig ind at see til hende. Dog hvor hun nu er, er bedre end hos hendes Søn; thi hun havde i mange Aar levet som en troende Kvinde; det er Guds største Naade imod mig i min Virksomhed, som hun sagde til mig: »Vilhelm! Gud har betroet Dig en stor Gjerning at føre din gamle Moder til min Frelser.«

Paa Torsdag Morgen følge Nina og jeg med alle mine Børn hende til Uby for at sænke hendes Støv ned ved Siden af min Faders.

Det er den anden Jul af den Slags, som Herren har givet os; den første tog Du selv Del i med Vilhelms<sup>1)</sup> Død. Gid Du ogsaa kunde tage Del i denne. Men det er vel formeget for Dig under disse nuværende Forhold.

Hvor vi dog opleve mange svære og dog velsignede Tider med kjære Menneskers Død.

Hils Jer begge to, I kjære! fra os begge. Din Ven

Vilh. Beck.